

Arrest

nr. 69 900 van 14 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat P. LYDAKIS, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 april 2010 en heeft zich op 23 november 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 juni 2011.

1.3. Op 5 juli 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Annaba. U zou in 2001 een contract voor vier jaar bij het leger getekend hebben. U zou tewerkgesteld zijn in de anti-terrorisme eenheid in een dorp in Jijel waar u op de berg Babor jacht maakte op terroristen. In 2005 zou uw contract met negen maanden zijn verlengd en dit omwille van uw expertise. In 2006 zou uw contract definitief zijn afgelopen en zou u naar uw ouderlijk huis in Annaba zijn teruggekeerd. U zou daar negen maanden hebben verbleven. U zou in 2006 met uw paspoort tevergeefs getracht hebben om een toeristenvisum voor België te vergaren. In juli 2007 zou u Algerije illegaal verlaten hebben richting Zwitserland waar u twee jaar zou hebben gewoond zonder er asiel aan te vragen. U zou daarna naar België zijn gereisd omdat u hier vrienden hebt. U zou per vliegtuig naar Noorwegen hebben willen doorreizen maar u werd op 23 mei 2009 door de Luchtvaartpolitie BRUNAT tegengehouden. Bij het nemen van uw vingerafdrukken gaf u de alias L(...) A(...) op. U zou vervolgens met een Eurolines bus naar Noorwegen hebben willen reizen maar in Nederland zijn tegengehouden. U zou negen maanden zijn opgesloten, maar opnieuw geen asiel hebben aangevraagd. U zou naar België zijn teruggekeerd waar u bij Algerijnse vrienden zou hebben gewoond. Omdat u hen diende te betalen om de kosten van de woonst te delen, zou een vriend u op 30 januari 2010 aangeraden hebben om asiel aan te vragen. Uiteindelijk, zo'n 10 maanden later, heeft u op 23 november 2010 hier asiel aangevraagd.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u tot op heden nog altijd geen enkel begin van bewijs kunt neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit, dit terwijl u zelf verklaart dat u een identiteitskaart liggen hebt in uw thuisland (gehoorverslag CGVS, p. 3) en u een fax van uw identiteitskaart binnen de week na het gehoor op het CGVS ging neerleggen wat, en zoals reeds werd aangestipt, nog steeds niet is gebeurd (gehoorverslag CGVS, pp. 7 en 16). Uw vergoelijking voor het niet neerleggen van dit document, namelijk dat u niemand vond om het mee te brengen omwille van het risico dat hieraan verbonden is en u het document zelf niet nodig had, is onafdoende (gehoorverslag CGVS, p. 6), te meer de documenten met betrekking tot uw werkzaamheden als beroepsmilitair wel zonder enig probleem door iemand vanuit Algerije naar u zijn gebracht geworden (gehoorverslag CGVS, p. 7). Geconfronteerd met deze vaststelling komt u vooreerst niet verder dan te stellen dat u blij was dat deze persoon deze documenten heeft meegebracht om er vervolgens aan toe te voegen dat deze persoon dacht dat hier geen risico aan verbonden was omdat het 'gewoon papieren' zijn (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uw uitleg kan gezien uw eerdere verklaringen niet overtuigen. Gevraagd waarom u op zijn minst geen fax van uw identiteitskaart hebt laten doorsturen om zo uw identiteit aan te tonen, stelt u dat u uw ware identiteit hebt opgegeven en uw nationaal nummer op de door u wel neergelegde documenten (i.v.m. legerdienst) vermeld staat (gehoorverslag CGVS, pp. 7 en 8). Geconfronteerd met het feit dat dit niet uw nationaal nummer is maar gewoon uw inschrijvingsnummer bij het leger, geeft u dit toe (gehoorverslag CGVS, p. 8). Daarenboven betreffen de documenten slechts faxen waarvan de authenticiteit niet kan worden achterhaald (gehoorverslag CGVS, p. 9). U hebt met andere woorden uw identiteit nog steeds niet afdoende aangetoond dit terwijl hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie met betrekking tot de asielprocedure in.

Verder kunt u tot op heden geen enkel reisbescheiden, zoals uw eigen Algerijnse paspoort dat gewoon thuis in Algerije ligt en dat u binnen de week na gehoor CGVS ging neerleggen (gehoorverslag CGVS, pp. 3, 7 en 16), voorleggen en bewijst u uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Voor asielzoekers geldt de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de instanties die hun asielrelaas beoordelen. Verder hebt u initieel gelogen over de vertrekdatum uit Algerije en aankomst in België. Zo beweerde u op 29 september 2009 uw ouderlijk huis in Annaba verlaten te hebben richting Europa om vervolgens, na een verblijf van vier maanden in Frankrijk, in februari 2010 in België te zijn aangekomen (gehoorverslag CGVS, pp. 3, 4 en 5). Geconfronteerd met het feit dat uw vingerafdrukken door de Luchtvaartpolitie op 23 mei 2009 werden geregistreerd, weliswaar onder een andere naam (zie document Printrak in administratief dossier), geeft u dit toe en bent u bereid om nu de waarheid te vertellen, namelijk dat u al in juli 2007 uw land hebt verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaart twee jaar in Zwitserland te hebben gewoond maar er nooit asiel te hebben aangevraagd omdat u er Algerijnen kende die er geen asiel hadden gekregen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat u persoonlijk een reden had om geen asielaanvraag in te dienen en kan niet worden afgeleid dat u dit land

hebt verlaten omwille van een vrees in de zin van de Conventie. U kwam dan naar België en wilde in 2009 naar Noorwegen doorreizen, maar u werd opgepakt in Nederland waar u negen maanden bleef opgesloten. Daar werd u de asielprocedure uitgelegd maar opnieuw diende u geen aanvraag in omdat u de taal niet spreekt en het land niet kent (gehoorverslag CGVS, pp. 10 en 11). Het feit dat u pas recent begreep wat asiel inhoudt (gehoorverslag CGVS, p. 11), biedt geen afdoende verschooning. U geeft zelf aan in Zwitserland geen asiel te hebben aangevraagd omdat uw kennissen er geen asiel hebben gekregen waaruit blijkt dat u niet totaal onwetend bent aangaande het bestaan van een asielprocedure. Daarenboven hebt u zelf eerder in het gehoor aangehaald dat op 30 januari 2010 uw Algerijnse vriend u op de hoogte bracht van de asielprocedure aangezien zijn broer hier zelf 'gebruik van heeft gemaakt' (gehoorverslag CGVS, pp. 5 en 6). Niettemin hebt u nog tot 23 november 2010 gewacht om effectief een asielaanvraag in te dienen. Gevraagd naar het uitblijven van een asielaanvraag werpt u op dat u in staat was om voor uzelf te zorgen, maar dat u dan op een gegeven moment geen andere optie had dan asiel aan te vragen zodat u een woonst kon krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uw laconieke houding wijst duidelijk op een gebrek aan ernst en geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

De vaststelling dat u pas een drietal jaar na uw vertrek uit Algerije een asielaanvraag indient zonder hiervoor een valabele reden te kunnen aanreiken doet besluiten dat er ook geen verder geloof kan worden gehecht aan uw bewering in uw land van herkomst de terroristen te vrezen omdat u deelgenomen hebt aan acties tegen hen en verschillende terroristen zou hebben gedood (gehoorverslag CGVS, p. 11). Mocht u effectief een vrees in de zin van de Conventie koesteren kan er vanuit worden gegaan dat u quasi onmiddellijk na uw aankomst in een land als Zwitserland op zijn minst een poging zou doen bescherming aan te vragen. Ook in Nederland hebt u nagelaten een dergelijke stap te zetten en in België vroeg u pas asiel aan nadat u nood had aan een woonst. Uw houding is totaal niet in overeenstemming te brengen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben moeten verlaten.

In dit kader dient aangestipt dat daarenboven sterk het vermoeden rijst dat u eerder omwille van economische redenen naar Europa bent gekomen. Zo verklaart u dat u in Algerije uzelf als doel had gesteld in Europa werk te vinden 'zoals iedereen' (gehoorverslag CGVS, p. 4). U bent naar België gekomen om werk te zoeken en beweert dat er geen verschil is tussen Italië, Frankrijk en België (gehoorverslag CGVS, p. 5). Verder wilde u in 2009 naar Noorwegen doorreizen opnieuw met als doel om daar werk te zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze beweegredenen om uw land te verlaten richting Europa is louter economisch van aard en ressorteert niet onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde stukken in verband met uw legerdienst vermogen gezien bovenstaande observaties niet de appreciatie in uw dossier om te buigen, te meer dit slechts kopieën zijn.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt - en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier - is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er dus niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict. Uit bijkomende informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de situatie, na de gebeurtenissen die zich in de eerste maanden van 2011 hebben afgespeeld, intussen weer gekalmeerd is en de normaliteit is teruggekeerd. Actueel lopen burgers geen specifiek risico.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 52 en 51/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker, na een theoretische uiteenzetting, aan dat bij gebrek aan materiële bewijzen, een geloofwaardig verhaal kan volstaan. Verzoeker vervolgt dat zijn militair boekje “zo nodig” zijn aanwerving door het Algerijnse leger en zijn identiteit aantoon. Wat betreft zijn reisweg begrijpt verzoeker niet waarom deze een gevolg kan hebben op zijn asielaanvraag en meent hij ook dat het termijn voor het instellen van een asielaanvraag eveneens zonder gevolg is voor het onderzoek ervan. De wachttijd alvorens een asielaanvraag in te dienen is van geen belang, aldus nog verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij Algerije heeft verlaten wegens de moeilijkheden die hij tegenkwam en de situatie die op zijn minst niet stabiel is (terrorisme, trubbels). Hij concludeert dat indien hij op dit ogenblik naar Algerije moest terugkeren, hij zich zeker zou blootstellen aan bepaalde moeilijkheden die kunnen vallen onder het toepassingsveld van het begrip van de subsidiaire bescherming.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Vooreerst ziet de Raad niet in op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren.

Voorts benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 51/7 van de vreemdelingenwet, artikel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht een asielzoeker over te nemen van een andere Lidstaat van de Europese Unie indien blijkt dat België voor hem verantwoordelijk is in het kader van de Dublin-II-verordening, doch laat na de minste toelichting te geven op welke wijze hij dit artikel geschonden acht door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs kan neerleggen ter staving van zijn identiteit of nationaliteit, terwijl hij zelf verklaart een identiteitskaart te hebben liggen in zijn thuisland, maar nalaat deze neer te leggen, (ii) hij over geen reisbescheiden beschikt en initieel gelogen heeft over de vertrekdatum uit Algerije en aankomst in België, (iii) uit zijn verklaringen niet kan worden afgeleid dat hij persoonlijk een reden had om geen asielaanvraag in te dienen en niet kan worden afgeleid dat hij het land heeft verlaten omwille van een vrees in de zin van de Conventie, (iv) indien hij effectief een vrees in de zin van de Conventie had gekoesterd, er vanuit kon worden gegaan dat hij quasi onmiddellijk na zijn aankomst in een land als Zwitserland op zijn minst een poging zou doen bescherming aan te vragen, (v) hij in België pas asiel aanvraag nadat hij nood had aan een woonst, houding die totaal niet in overeenstemming te brengen valt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben moeten verlaten, (vi) sterk het vermoeden rijst dat hij eerder omwille van economische redenen naar Europa is gekomen daar hij zelf verklaarde dat hij naar België is gekomen om werk te zoeken, wat louter economisch van aard is en niet onder de criteria van het Verdrag van Genève ressorteert, (vii) de door hem neergelegde stukken in verband met zijn legerdienst geenszins de bovenstaande observaties kunnen ombuigen en (viii) wat betreft de subsidiaire bescherming er dient opgemerkt te worden dat burgers in Algerije actueel geen specifiek risico lopen.

2.5. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Deze vluchtelingrechtelijke vervolging veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de

menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.). Krachtens artikel 48/3 van vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève "a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)". De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf en zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

2.5.1. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift stelt dat een geloofwaardig verhaal kan volstaan bij gebrek aan materiële bewijzen, gaat hij eraan voorbij dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Verzoeker heeft geen valabele uitleg waarom hij zijn identiteitskaart en paspoort niet voorlegt terwijl hij beweert in het bezit te zijn van deze stukken en niets hem belet zijn familie te vragen de stukken door te sturen. Dit klemmt des te meer nu blijkt dat verzoeker wel zijn militair boekje heeft laten meebrengen vanuit Algerije. In de mate hij verwijst naar zijn militair boekje en stelt dat hij daarmee ook zijn identiteit aantoont, wijst de Raad erop dat dit deels waar is doch nog altijd geen uitleg is waarom zijn paspoort en identiteitskaart niet worden voorgelegd. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij zijn paspoort aan zijn raadsman overmaakte. De Raad kan enkel vaststellen dat dit document niet aan het dossier werd toegevoegd.

Het neerleggen van het militair boekje doet geen afbreuk aan het motief in de bestreden beslissing, met name waarom dit document niet volstaat: *"Gevraagd waarom u op zijn minst geen fax van uw identiteitskaart hebt laten doorsturen om zo uw identiteit aan te tonen, stelt u dat u uw ware identiteit hebt opgegeven en uw nationaal nummer op de door u wel neergelegde documenten (i.v.m. legerdienst) vermeld staat (gehoorverslag CGVS, pp. 7 en 8). Geconfronteerd met het feit dat dit niet uw nationaal nummer is maar gewoon uw inschrijvingsnummer bij het leger, geeft u dit toe (gehoorverslag CGVS, p. 8). Daarenboven betreffen de documenten slechts faxen waarvan de authenticiteit niet kan worden achterhaald (gehoorverslag CGVS, p. 9). U hebt met andere woorden uw identiteit nog steeds niet afdoende aangetoond dit terwijl hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd."*

2.5.2. Met het verweer *"de wachttijd alvorens een asielaanvraag in te dienen is van geen belang"* gaat verzoeker alweer voorbij aan de terechte overweging van de commissaris-generaal in dit verband, nl. *"Mocht u effectief een vrees in de zin van de Conventie koesteren kan er vanuit worden gegaan dat u quasi onmiddellijk na uw aankomst in een land als Zwitserland op zijn minst een poging zou doen bescherming aan te vragen. Ook in Nederland hebt u nagelaten een dergelijke stap te zetten en in België vroeg u pas asiel aan nadat u nood had aan een woonst. Uw houding is totaal niet in overeenstemming te brengen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben moeten verlaten."* Verzoeker weerlegt deze motieven niet en meent dat het fundamentele van de aanvraag het bewijs is van de vrees voor vervolging. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker ook hier in gebreke blijft en door zijn laconieke houding zijn geloofwaardigheid finaal op de helling zet. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat sterk het vermoeden rijst dat verzoeker eerder omwille van economische redenen naar Europa is gekomen daar hij zelf verklaarde dat hij naar België is gekomen om werk te zoeken, wat louter economisch van aard is en niet onder de criteria van het Verdrag van Genève ressorteert, zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Dit motief wordt door verzoeker niet betwist. Met de bewering dat *"verzoeker herinnert dat hij Algerije heeft verlaten wegens de moeilijkheden die hij tegenkwam en de situatie die op zijn minst niet stabiel is (terrorisme, trubbels)"* toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet bestaat.

2.6. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker beroept zich voor zijn verzoek op subsidiaire bescherming op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. In acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin

van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Voorts stelt verzoeker weliswaar dat de situatie in zijn land van herkomst niet stabiel is doch daarmee ontkracht hij het motief in de bestreden beslissing niet. Verzoeker toont met andere woorden niet aan dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet actueel is, noch toont hij aan dat de conclusies op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet correct zouden zijn.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS